

Louise Douglas

De liefde van mijn leven

PROLOOG

Ik ga nooit meer naar Watersford terug.

Luca ligt er begraven, mijn man Luca. Maar ik ga er nooit meer naartoe.

De familie van Luca heeft gewonnen. Angela en Nathalie zijn erin geslaagd ons uit elkaar te drijven. Dat wilden ze al jaren en ik denk dat ik ze dat nooit zal kunnen vergeven.

En wat ik gedaan heb, is ook niet meer goed te maken. We kunnen niet meer terug naar hoe het vroeger was, het valt niet meer te repareren. We moeten allemaal leren leven met onszelf en met de consequenties van onze daden, het is niet anders.

Toen de waarheid over de familie Felicone op die stormachtige nazomeravond eindelijk aan het licht kwam, wilde ik ze nooit meer zien. Dus verliet ik het restaurant, stapte in mijn auto die buiten voor de deur geparkeerd stond, en reed door de donkere nacht naar het huis van mijn zusje Lynnette in Londen. Lynnette houdt van me. Ze vroeg niet wat ik daar om drie uur 's nachts op haar stoep deed, met doorgelopen mascara op mijn gezicht. Ze vroeg niet waarom ik geen koffer bij me had, of toch op zijn minst een tandenborstel. Ze gaf me een beker warme chocolademelk, terwijl ze in de logeerkamer het bed opmaakte. Ze pakte een pyjama voor me en stopte me onder tussen de schone lakens zoals je een kind onderstopt, en toen ging ze weg zodat ik kon slapen.

Als ik vijfhonderd jaar geleden was geboren, was ik naar een klooster gestuurd om daar de rest van mijn leven te slijten. Vandaag de dag is het klooster geen optie meer, maar Lynnette gelooft nog steeds in het principe van verlossing. Nu ik me weer iets beter voelt heeft ze de oude laptop van haar man Sean naar de slaapkamer gebracht en tegen me gezegd dat ik alles wat er gebeurd is moet opschrijven. Ze is er heilig van overtuigd dat ik het achter me kan laten als ik het eenmaal allemaal heb opgeschreven. Ik weet niet of dat zo is, maar ik heb toch niets beters te doen.

Ik zit in kleermakerszit op de gele spreij. Naast me ligt een foto van Luca, afgelopen zomer genomen voor een restaurant in Sorrento. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes tegen de zon en kijkt recht in de lens. Er zit een sigaret tussen zijn lippen geklemd en hij houdt een flesje Peroni in zijn hand. Ik mis hem bij iedere ademhaling, bij iedere slag van mijn hart. Hij had mijn happy end moeten worden. Maar in plaats daarvan is hij het droevige begin van mijn verhaal.

Dit gebeurde er nadat Luca stierf.

1

Het begon op de dag van Luca's begrafenis, in de derde week van januari. Het was zo'n schitterend heldere koude winterdag waarop de zon scheen en je het liefst als een meeuw boven de stad zou willen vliegen.

In plaats daarvan zaten we vast in het huis van Luca's ouders in Watersford, vanwege de verplichte nummers. Luca's familie en de gasten hingen rond in de zitkamer. Onder de regie van Angela, mijn schoonmoeder, maakten mijn schoonzusjes zich nuttig en drongen kopjes koffie en kleine zoete gebakjes op aan mensen die er eigenlijk geen trek in hadden.

Iedereen was lief voor me, behalve Nathalie, zij ontliep me. Ik voelde dat ze me vanaf de andere kant van de kamer in de gaten hield en ik vroeg me af of ze nog boos op me was en nog steeds een hekel aan me had. Ik dacht dat zij misschien blij was dat het zo was afgelopen en ik nu degene was die verdriet had. Misschien dacht ze wel dat het mijn verdiende loon was dat ik weduwe was geworden. Misschien vond ze dat het mijn schuld was dat Luca dood was.

De familie behandelde me als een speciale gast op de begrafenis van mijn eigen man. Het ging niet van harte, maar toch. Ik was nooit welkom geweest in deze familie en niemand deed nu alsof dat wel zo was, maar ze waren net ruimhartig genoeg om mij een klein beetje medeleven te betonen en vriendelijk tegen me te zijn. Ze stel-

den wat vragen over de reis hierheen en over mijn hotel, en ik gaf antwoord maar hield het kort, ik vond het moeilijk om uit te wijden. Het was voor het eerst in meer dan vijftien jaar dat ik de voltallige familie Felicone meemaakte zonder dat Luca erbij was als mijn advocaat, mijn pr-man en mijn sponsor.

Eigenlijk was ik doodsbang voor wat er voor me lag, niet alleen voor de begrafenis, maar voor de rest van mijn leven. Ik had het gevoel alsof ik me overdreven langzaam bewoog, belemmerd door angst. Mijn zintuigen werkten niet goed meer. Soms hoorde ik dingen te hard, een stem klonk als een galmende klok, en soms losten alle woorden en geluiden op in een auditieve brij. Mijn mond was droog. Mijn vingertoppen prikten. Ik vergat adem te halen.

Twee van de vier overgebleven broers, Stefano en Luca's tweelingbroer Marc, deden broederlijk tegen me. Ze sloegen hun armen om me heen, kusten me op mijn wangen en waren lief. Ik besefte het maar half. Het was net of ze wind waren. De andere twee gedroegen zich zoals gebruikelijk. Carlo was als altijd afstandelijk en neerbuigend. Fabio, de jongste, zat boven en deed een computerspelletje. Ik had eerder die dag geprobeerd met hem te praten, maar hij ging te zeer op in zijn spel, of misschien negeerde hij me expres.

De oudere broers beneden waren naar buiten gegaan om te roken en door het zachte gemompel in de huiskamer, alsof we in de kerk waren, kwam vanuit de tuin zenuwachtig gelach. Dat moest Marc zijn, het klonk precies als Luca. Ik pakte een paar lege kopjes en schotelletjes op en bracht ze naar de keuken. Angela was bezig het eten dat over was in plastic bakjes te scheppen. Naast haar stond een oude, tengere vrouw die een ouderwets huishoudschort droeg over haar vale bruine rok, met lange mouwen en knoepjes aan de voorkant. Haar smalle gezicht werd omlijst door peper-en-zoutkleurig haar in een pijnlijk strak permanentje. Ze droeg gele rubberhandschoenen.

'Dat hoef je niet te doen, Olivia,' zei Angela zonder me aan te kij-

ken. ‘Mevrouw McGuire ruimt straks wel op. Zij weet waar alles staat.’

Ik glimlachte voorzichtig naar de vrouw terwijl ik haar het vuile vaatwerk gaf. Ze zag er streng uit, maar ze keek me aan en knikte eventjes, om me te bedanken. Ik kon aan haar ogen zien dat ze probeerde te verzinnen wie ik was. Het kwam natuurlijk niet bij Angela op om ons aan elkaar voor te stellen.

‘Kan ik ergens mee helpen?’ vroeg ik.

‘Nee, dank je, we redden het wel,’ zei Angela.

Ik liep terug naar de huiskamer. Luca’s vader Maurizio stond voor het raam aan de voorkant en staaarde naar buiten, terwijl hij aan zijn pasgeschoren kin plukte en naar de mensen keek die voorbij liepen en met hun leven bezig waren alsof dit een gewone dag was. Ik ging naast hem staan, met mijn rug naar de kamer gekeerd. Maurizio en ik hadden het altijd goed met elkaar kunnen vinden, en op deze manier hoefde ik met niemand te praten.

Luca’s neefjes en nichtjes, allemaal piekfijn in de kleren, hadden de taak om op de stoep naar de auto’s van de begrafenisondernemer uit te kijken. Eindelijk kwam een van hen binnen gerend, trok aan Maurizio’s hand en zei: ‘*Nonno*, ze komen eraan.’

Heel even hield iedereen zijn adem in, toen ontstond er grote bedrijvigheid.

De gasten zetten sherryglazen, koffiekopjes en boterhambordjes neer en veegden hun vingers af aan Angela’s gesteven linnen servetten. Maurizio ging naar boven om Fabio te halen. Overdreven beleefd hielpen mensen elkaar in hun jas en toen liepen ze over de gewreven houten vloer van de hal naar de voordeur, bleven even staan voor de grote spiegel in de vergulde barokke lijst om een plukje haar glad te strijken of een schouder af te kloppen. Mevrouw McGuire kwam de keuken uit om de huiskamer op te ruimen.

Ik liep de andere kant op, naar het toilet, en ging op de wc zitten, met mijn hoofd in mijn handen, in een poging mezelf te vermannen. Mijn hart ging als een razende tekeer, mijn handen beefden. Ik

dacht dat ik flauw zou vallen. Het was donker en koel op het toilet, en het rook er naar sering. Ik hield het handdoekje tegen mijn gezicht. Het voelde vochtig aan.

Er werd op de deur geklopt.

‘Liv, alles goed?’ Het was Marc. ‘Mag ik binnenkomen?’

‘Ja.’

De deur ging open. Marcs gezicht weerspiegelde mijn eigen angst.

Hij raakte mijn wang even met zijn vingertoppen aan. ‘O, Liv.’

‘Ik kan niet naar de begrafenis,’ fluisterde ik, terwijl ik mijn schouders optrok om me van de buitenwereld af te sluiten. ‘Ik kan het niet aan.’

‘Je moet.’

‘Ik kan het niet. Ik ben bang.’

‘Weet ik. Ik ben ook bang.’

Ik keek omhoog naar Marc. Hij zag er bleek en uitgeteerd uit.

‘Tets drinken?’ vroeg hij.

Ik knikte.

Marc haalde een heupflesje uit zijn zak, draaide de dop eraf en gaf het aan mij.

‘Drink zo veel als je kunt en spoel je mond dan met het mondwater in het kastje onder de wastafel.’

Ik deed wat hij zei. Het was whisky en het deed me goed. Marc dronk na mij. Toen spoelden we onze mond en spuugden het mondwater uit, naast elkaar als kinderen voor het naar bed gaan.

‘Heb je dat mondwater daar expres neergezet?’ vroeg ik.

‘Ik dacht dat het goed was om op alles voorbereid te zijn. Maar niemand zeggen, hoor.’

Ik glimlachte.

Marc vulde het heupflesje bij uit een whiskyfles die evenals het mondwater verstopt stond achter Angela’s schone handdoekjes, rollen wc-papier en luchtverfrisser.

‘We redden het wel, hoor,’ zei hij terwijl hij me overeind hielp.

‘Vandaag. En daarna ook. Ik help jou, dan kun jij mij helpen, goed?’
Ik veegde mijn mond af en knikte.

2

Toen ik naar buiten stapte, de kou in, kon ik niet naar de lijkwagen kijken. In plaats daarvan keek ik naar mijn voeten. Die schenen een eigen leven te leiden en liepen wankel in mijn hooggehakte zwarte laarsjes de paar stenen treden af naar het trottoir, en daarna naar het achterportier van de voorste limousine, waar de naaste familie van Luca stond te wachten. Ik ging naast Angela zitten. Ze schoof op om ruimte te maken, en keerde zich van mij af. Zo zat ze ijzig en wel naast me. Ze ademde inktzwart verdriet uit, maar had zichzelf desondanks volkomen in de hand. Ik stak mijn handen met handschoenen tussen mijn knieën en kneep ze stevig samen.

Ik kon niet naar de kist kijken.

Tijdens de rit naar de begraafplaats staarde ik naar mijn knieën. Er leek geen einde aan te komen, en het volgende dat ik me herinner was het verschrikkelijke geluid van onderdrukt gesnik van een man in de kerk, waar het ondanks de elektrische straalkachels ijskoud was. Het carillon speelde in de gebrandschilderde koepel hoog boven ons, er hing een geur van hoestbonbons, schimmel en rottende bloemen. Hoewel ik er niet naar kon kijken, wist ik dat de kist op het rouwpodium in het midden voor het gangpad stond, overdekt met witte lelies, anjers en rozen, en ik wist, al was het moeilijk te geloven, dat Luca in die kist lag, helemaal alleen, afgesloten van ons allemaal. Ik vroeg me af of het helemaal donker was in die kist, of dat er bij de

rand van het deksel een streepje licht naar binnen viel. Ik hoopte dat zijn hoofd op een zijden kussen rustte en dat hij prettig was neergelegd.

De gebeden, de getuigenissen en liefdevolle anekdotes werden met haperende stem verteld terwijl ik, omdat ik bang was om te luisteren, wegdroomde naar de herinnering aan de vakantie afgelopen zomer, naar Luca die op een ligbed bij het zwembad lag te slapen, zijn gezicht naar het mijne gewend. Ik had mijn boek neergelegd, omdat het zo fijn was gewoon naar hem te kijken terwijl hij sliep.

Het was een traditionele dienst. Ik weet niet meer wat de gebeden of de gezangen waren, ik lette niet op, maar het was vast allemaal prachtig. Angela, perfect gekapt, met een hoed met sluier en in een mantelpak dat zo te zien van Chanel was, had daar ongetwijfeld voor gezorgd. Ik zat naast Luca's oudste broer Stefano. Zijn warme dij drukte tijdens de dienst tegen die van mij. Hij hield zijn gezangenboek op zodat ik mee kon kijken, maar ik kon de woorden niet onderscheiden en deed geen poging om mee te zingen.

Toen de dienst voorbij was, drong Stefano zich langs mijn knieën om met de andere broers de kist de heuvel op te dragen naar het graf. Ik liep er in mijn eentje achteraan, de heuvel op. Mijn adem omhulde mijn gezicht, maar ik hield mijn ogen strak op de grond gericht.

Ik weet helemaal niets meer van wat de geestelijke bij het graf zei, maar toen ze de kist moesten laten zakken, spoorde hij me zachtjes aan om de roos die ik vasthield in de kuil te werpen en toen móést ik wel kijken en golfde het verdriet over me heen. Ik geloof niet dat ik iets zei toen ik daar stond, op mijn hoge hakken, in mijn nieuwe jas en met mijn zilveren oorbellen in, maar vanbinnen gingen alle hoop, alle dromen en wensen die ik ooit gekoesterd had verloren, ze werden met wortel en al uitgerukt zodat er niets overbleef dan de bloederige resten. De vrouw van Stefano, Bridget, had haar armen om hun jongste dochttertje Emilia geslagen, maar ze moet aan mijn gezicht hebben gezien hoe ik eraan toe was, want ze stootte Stefano

aan. Hij kwam naar me toe en sloeg zijn armen om me heen en ik sloot mijn ogen toen hij me naar zich toe trok en mijn hoofd tegen zijn schouder legde alsof het iets kostbaars en breekbaars was. Ik voelde zijn hortende gesnik door de ruwe stof van zijn jas heen.

Toen het voorbij was, liepen de mensen die er minder bij betrokken waren weg van het graf, heuvelafwaarts naar de parkeerplaats naast de kapel. Vervolgens vertrokken een voor een de schoonzusjes, de neefjes en nichtjes, de ooms en tantes, de mensen die al heel lang bevriend waren met de familie en de werknemers van het familiebedrijf en lieten alleen de meest directe familie – de vier broers, de ouders en mij – achter om afscheid te nemen. Een tijdlang stonden we daar om het graf, en in de laagstaande zon van die winterochtend wierpen onze lichamen lange schaduwen op de grond. Niemand zei iets, maar uiteindelijk liep Carlo weg, en toen legde Stefano zijn arm om de schouders van Fabio en nam hem mee, weg van het graf, en Marc fluisterde in mijn oor: ‘Ze hebben een moment voor zichzelf nodig’, en ik knikte en ik liet me meevoeren, weg van het graf, zodat alleen Angela en Maurizio daar achterbleven, samen, maar een beetje apart, als standbeelden op het kerkhof naast het graf van hun verloren zoon.

We waren al halverwege de heuvel, toen Marc begon te huilen: hard en heftig als een kind, en daardoor moest ik ook huilen en het leek de gewoonste zaak van de wereld om onze schokkende snikken, nietsziende ogen, doorgelopen mascara en snot niet aan de anderen te tonen, dus stapten we van het hoofdpad af en volgden een smaller pad dat niet naar beneden liep maar zich tussen de bomen door slingerde. En op dat pad huilden we. Lang, luidruchtig en louterend. We hielden elkaars hand vast en toen, zonder iets te zeggen, kusten we elkaar. Het was een zachte kus, als een glas water na een week in een zandstorm of een long vol zuurstof als je denkt dat je verdronken bent. Het was een kus van de enige mens ter wereld die net zoveel van Luca gehouden had als ik. Marcs tong, zout van de tranen, was als een geschenk in mijn mond, zijn handen lagen zacht op mijn

vochtige wangen, onze tanden botsten tegen elkaar. Marc kustte me zacht maar innig, alsof hij de essentie van Luca uit me opzoog, en terwijl ik zijn gewicht tegen me aan voelde, zijn dij tussen mijn dij-en, wist ik dat ik nog geluk had, want ik had Marc om me aan Luca te herinneren, maar Marc had alleen mij maar.